

PER FÅR BREV FRA JAN

Hey Per! Det er rart, tro meg eller ikke. Men jeg kjeder meg. Har ikke lyst å gjøre noget. Skal rydde opp i archievet mitt. Men shitt med det. Sitter og glaner på alt elektroniea i rommet mitt. Men har ikke lyst å se på video, fjernsyn eller CD rom speler. Ikke noe malerarbeid heller. Hun Siri Lawson fra Warsailors har flyttet til Watertown i staten New York. Så liten kontakt med henne heller i det siste. Så det blir bare en mulighet igjen. Ser om jeg kan komme igang igjen med skrivningen «**Jan som shipchandler klerk**». Ha-ha.

Har 2 bøker med mine eventyr hos dette firma August Köpcke. Ser om jeg får det til. Oversette det til norsk og sorterer alle disse bilder. Det er om a gjøre å komme igang. Du har fått denne **WILSTAR**-historien allerede. Men jeg må forklare først hvad slags firma jeg jobbet for. Og hvad jeg hold på med. Vel, her hjemme i Holland var jeg arbeidsleder. Mitt ansvar å få ombord proviant og stores. Representant med regninger følget efter når jeg var ferdig. Ved proviantering i utlandet var jeg både arbeidsleder og representant for firmaet. Her i Rotterdam området jobbet jeg som altnuligmann.

Har ikke bilsertifikat, men kjørte gaffeltruck, mobilkran etc, etc. Jobbet som kranmaskinist ombord i båter og oljepirer i området om nødvendig. Ble bestevenner med krandrivere på de store skipsverft rundt omkring. De fikk rimelig med tips av meg. Men det er stor forskjell med proviantering her hjemme og i utlandet. Vi har alt material som skal til for att gjøre jobben som fort som mulig. Pramper, biler med hydraulisk klaff og jekketraller som vi også brukte ombord i båter. Alt dette mangler i utenlandske havner. Det er bare noen unntak. Det er hvad jeg kommer til att skrive om. Skal sende noget info om firma Köpeke først og nogen bilder. Så blir det lettere å forstå alt jeg har vært med på. Opp til da.

mvh. jan

Så er det Köpcke. En tysk kaptein som begynte å selge lampeolje, sko og klær til sjøfolk her i Rotterdam i 1870. Det ble ett verdensomfattende nettverk av shipehandlers flrmaer. Han blir også nevnt i boken «**REKSTEN, EN OMSTRIDT REDER**». Han var agent når Reksten skulle kjøpe seeondhands skip her i Holland før WW 2. Vel, firma Köpcke har skiftet eier flere ganger i tidens løp. Ble solgt til Sveits i 1980. I 1986 ble det overtatt av Australia. I 1991 ble det kjøpt tilbake igjen til Holland. De har til og med kjøpt ett stort skipverft i Antwerpen, MEREANTIL SHIPYARDS. Og et små verft her i Hellevoetsluis, POLMAR SHIPYARDS. Mottoet ble **VI SELGER IKKE BARE MATVARER MEN REPARERER OGSÅ DERES FARTØY**.

Alt dette foregikk mens det gikk nedover med salg av varer til handelsflåten. Manskaper ble erstattet med asiater. De spiser som kjent bare ris, høner og fårekjøtt. Maskinister fikk ikke lenger skaffe nytt verktøy når de mistet skiftenøkkel i rennestenen. Ha-ha.

I 2002 var det 800 ansatte i Holland, Belgia, Frankrike, Danmark, Brasil og Houston i Texas. Hele greie gikk konkurs i samme året. Her har vi Firma Köpeke i et nøtteskall! Skal sende nogen bilder først av det material vi hadde til rådighet her i Rotterdam. Så blir det fortellinger etterpå. Til da....

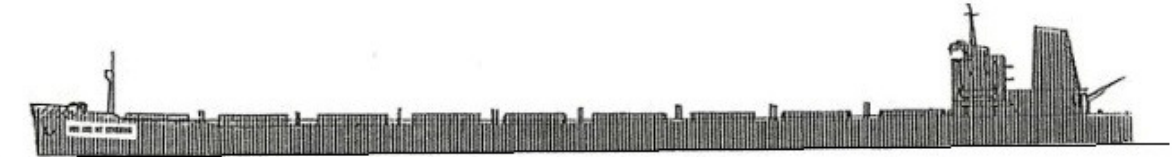
RONDEFJELL

Den siste strekning for meg som sjømann ble turen Port Sulphur-Rotterdam med en last svovelkis. Denne lasten ble losset i prammer ved Frans Swarttouws anlegg i Botlek. Avmønstring 22 Maj 1965. No more saltvann for denne gutten. Haha.

Begynte hos Köpcke Shippershandlers neste måned som tilsynsmann ved proviantering av skip. Følgesedler til bestillinger fra skip ble lagt ut på ett stort bord i

lageret. Som regel til 10 eller 12 fartøy som var ventet inne i Rotterdam eller i utlandet.

19 Juli fikk jeg øye på en haug papirer ved navn **RONDEFJELL**. He, sa jeg til chefen min. Dette er båten jeg mønstret ifra for noen uker siden, Fint, var svaret, Da får du ta deg av denne jobben. Du som er kjent. Fy faen Jan. Når lærer du att holde kjeft? Angret på det i lang tid framover. Denne forbannede **RONDEFJELL** gjorde 6 turer til med svovelkis i løpet av 1965-66. Og hver gang var det meg som havnet opp i shitten med proviantbåten **SASKIA**. Se bilde. Det ble det rene helvete. Slutt **RONDEFJELL**.

WHAT'S IN A NAME

Jeg mener, har det nogen betydning? Skipets navn. Har sett en gammel rusten tankbåt engang som bar navnet **LUCKY LADY**. **DIRTY TRAMP** hadde vært bedre. Sjel har jeg sett på **SUNBEAM**. Det beste fartøy jeg har seilt på. Tilpasset navn. Men det er ikke alltid tilfelle. Tvert imot. I 1982 fikk vi jobb i Gent, Belgia.

10 ton proviant for en båt som het **YOU ARE MY SUNSHINE**. En bulkcarrier på 40.000 tonn. Faenskapet begynte med det samme vi gikk i vei klokken 6 tidlig. Tett tåke over halve Europa. Det ble en helvetes tur til bestemmelsestedet. Skipet bar Malta flagg. Eier hadde kontor i Geneve-Sveits. Tror han het Rappaport, eller noe slikt. Mannskapet, en gjeng filippiner som tydelig ikke var fornøyet med tilværelsen. Kan jeg komme inn på, de holdt på å fryse i hjel. Vel, de kunne sette igang. Skipet hadde stor proviantluke på poopen. Likedan en bra proviant kran på babord siden. Dessverre, skuten var fortøyet til kai med styrbord siden. Så de måtte bære opp hele lasten gangveien. Klokken 21.00 ferdig. Også tilbake igjen hjemover. Tett tåke fremdeles. Hjemme klokken 24.00. Ja, det er ikke lett å være «**DELIVERYBOY**»! Ha-ha. En tar arbeid med hjem. Kone skal høre på alt jeg har vært med på den dagen. Hun kan ikke si noe annet en «Ta deg en dram og så til køys». Det gjorde jeg. Men det blir liten søvn. Ble ikke kvitt denne «sunshine båten». Kan si at det ble en vond drøm istedenfor. Ha-ha.

Ex FERN SEA

WHAT'S IN A NAME 2.

Fikk se han «sunshine boy» Rappaport i drømmen min. Han skyldte meg 150.000 dollar for proviant. Han hadde kontor i Valletta. Så jeg tok flyet til Malta. Ingen rederi. Han var forsvunnet til Vanuatu på andre siden av jordkloden. Faen også. Men jeg måtte gjøre noget for att få takk i pengene mine. Så det ble en DC 10 fra Athene til Hawaii. Derfra med lokalbåt til bestemmelsesstedet. Ble skuffet igjen. Fikk snakke med stamhodet. Han Rappaport hadde vært på øya for å registrere **YOU ARE MY SUNSHINE** og leie flagg.

«Leie flagg?»

«Ja, leie flagg. De inntekter vi har ved salg av fugleshitt og kokosnøtter rekker ikke til. Våre barn skal også lære att regne og skrive. Basta!»

«Okey, men hvor finner jeg denne mannen?»

«Vel, du får prøve Oslo, Liechtenstein eller Guernsey.»

Det ble en sidegate i Geneve et sted. Traff en kar bakom en skrivemaskin.

«Heya, jeg skal snakke med chefen din!»

«Han er ikke her.»

«Ikke det? Hvor finner jeg ham?»

«I det fjerne østen--.»

«Herregud!»

«Ja, men si meg hvad du skal snakke om. Kanskje jeg kan hjelpe deg---?»

«Det dreier seg om **YOU ARE MY SUNSHINE**».

«Den båten er solgt mister!»

Jan. Vel Jan, skipet er solgt til Singa i Singapore. Singa, et dubivus foretak? Kan være. Skipet har skiftet navn til **SINGA SAILOR**. Hadde på følelse att jeg måtte skynde meg.

En jumbojet denne gang, til Singapore. Traff på en Susy Wong type bakom et fax apparat. Chefen, han var rejst igjen.

«Men hvad kan jeg gjøre for deg?»

«Skal snakke om **SINGA SAILOR**».

«Oh, vi har ikke nogen **SINGA SAILOR** lenger. Båten er solgt.,»

«Du mener det? Hvem er den nye eier?»

«Pakistan Gadanibeach for å være presis».

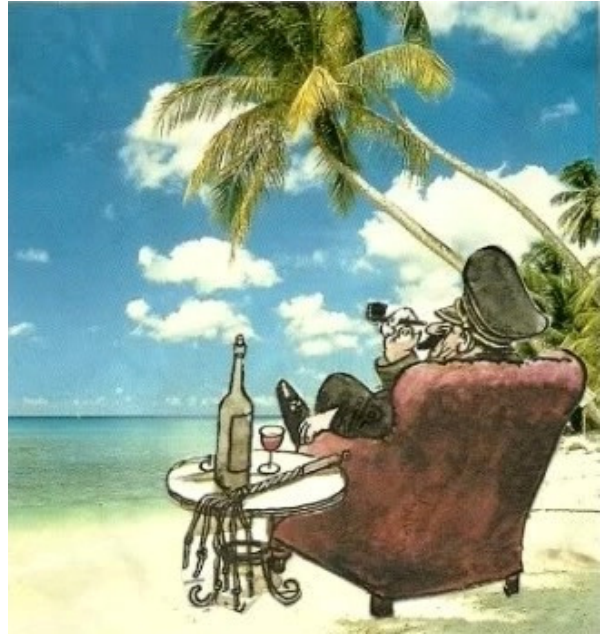
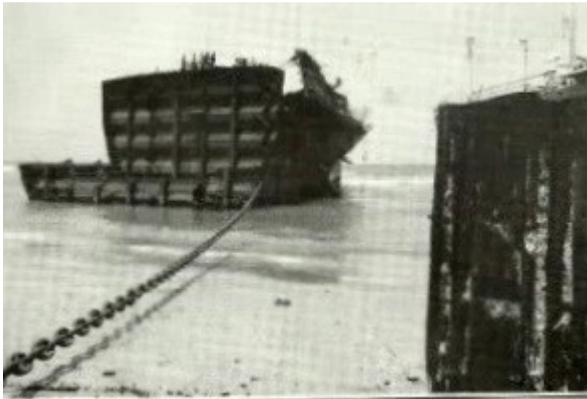
«Jøssenavn. Det er skipshuggeri for så vidt jeg vet?»

«Stemmer. Skipet har skiftet navn til **SAILOR**».

Vi må passe våres reputation. Ikke tid å ta avskjed fra denne fotomodell. Ut av døren til flyplassen. En Airbus denne gang. Sa til piloten at han måtte sette opp farten. Så Karachi. 40 kilometer kystvei i drosje og jeg var på rette plass. Mange båter her. Fant han nye eier med en gang, i lenestol på stranden. Han hold på å telle en haug dollarsedler. Bodybuilders rundt omkring. Jeg ble lei hele shitten. Ingen pardon fra min side lenger. Gikk rett på saken.

«Jeg skal legge beslag på motorskip **SAILOR**. Du for ankre opp fartøyet på reden».

«Dessverre umulig. Har bare anker igjen. Båten er hugget. Nice deal? Ehh?»

Denne drømmen er jo rene fantasie, selvfølgelig. Men likevel, kan godt tenke meg at denne situation har vært aktuell i noen tilfelle. Rederier som går fem på, og skip som blir solgt på auksjon. Da er det om å gjøre å få sitt ut av salget. Shipchangers, verksteder, etc, etc. Men nok med dette her. Trodde jeg var ferdig med denne disk jockey Rappaport eller hvad han heter. Ha-ha.

2 uker etter denne turen til Gent fikk vi telefon. Dett var på en lørdag. Vi skulle levere proviant og stores til et fartøy i Antwerpen på mandag. Men skipet ble ferdig lastet på lørdag allikevel. Så kapteinen spurte om vi kunne levere på søndag. No problem! **AT YOUR SERVICE** er mottoen hos Köpcke!
Så bare sett igang Jan. Dette fartøy **NEVER ON SUNDAY** viste seg å være en forhenværende linjebåt fra Tyskland. Klage? Javel. Malta. Mannskap? En gjeng glade filippinos. De fikk jobbe overtid. Her var det ikke noget snakk om «never on Sunday»! Overtid for meg og min kompis også selvfølgelig. Så «**TEMPO DOELOE**». Fint vær. Bra med utstyr på båten. Bra med drikkevarer innenfor rekkevidde. Ha-ha. Spiste lunch og middag ombord den dagen. Kortsagt. En suksessfull søndag. Lurte på om denne Wilhelm Tell hadde flere skip i fart. Men det var ikke tilfelle. Så det er slutt på WHAT'S IN A NAME.

